Таємниці Срібного Лісу. Частина 3

Олена Герасименко

В глибині Срібного Лісу, де промені сонця перетворювали краплі роси на діаманти, жили троє друзів: колючий Їжачок Пиріг, рудий Зайчик Стрибунець та весела Білочка Горішка. Одного чудового ранку вони отримали запрошення від старої мудрої Сови Софії на вечірній чай.

Їжачок Пиріг прокинувся рано і почав збиратися в гості.

— Що ж мені взяти з собою? — мірковував він, розглядаючи свої запаси. — Мабуть, Сова зрадіє свіжим грибам!

Він обережно загорнув декілька білих грибів у великий дубовий лист і вирушив на стежку.

По дорозі Пиріг зустрів Білочку Горішку, яка спритно стрибала з гілки на гілку.

— Доброго ранку, Горішко! — гукнув Їжачок. — Ти також ідеш до Сови?

Білочка спустилася з дерева і радісно замахала пухнастим хвостом:

— Привіт, Пирожку! Так, я саме туди прямую. Несу їй свіжі горіхи та ягоди, які зібрала вчора. Сова Софія так любить лісові ягоди!

— А я приготував гриби, — відповів Їжачок, показуючи свій пакунок. — Разом у нас буде чудове частування!

Раптом з-за кущів вискочив Зайчик Стрибунець з букетом польових квітів.

— Друзі! Як добре, що я вас зустрів! — радісно вигукнув він. — Я думав, що запізнюся.

— Ти ніколи не запізнюєшся, Стрибунцю, — засміялася Горішка. — Скоріше, ми всі прийдемо завчасно.

Зайчик гордо підняв свій букет:

— Я вирішив принести Сові квіти. Вона завжди сидить на своєму дереві і рідко бачить, які красиві квіти ростуть на галявинах.

— Чудова ідея! — підтримав його ЇЇжачок. — Вона точно зрадіє.

Стежка вела друзів через найгустішу частину Срібного Лісу. Високі дерева шелестіли своїми кронами, а між ними пробивалися промені сонця, які освітлювали дорогу.

— Як гадаєте, чому Сова Софія нас запросила? — поцікавився Стрибунець. — Вона рідко влаштовує гостини.

— Можливо, в неї є якісь новини, — припустив Пиріг. — Вона ж літає високо над лісом і бачить багато цікавого.

— А може, їй просто стало самотньо, — м'яко додала Горішка. — Навіть наймудрішим іноді потрібна компанія.

Коли вони нарешті дісталися старого дуба, де жила сова, сонце почало поволі опускатися за горизонт. Велике дупло, прикрашене таємничими знаками та візерунками з камінців, було домом мудрої Сови.

— Софіє! — гукнув Їжачок. — Ми прийшли до тебе в гості!

Сова визирнула з дупла і радісно заблимала великими жовтими очима:

— О, мої любі друзі! Як я рада вас бачити! Заходьте, заходьте швидше!

Усередині дупла було затишно і світло. На стінах висіли засушені трави та маленькі кришталеві підвіски, які розсіювали світло від невеликих світлячків, що жили у спеціальних скляних ліхтариках.

— Як гарно у тебе, Софіє! — захоплено сказала Горішка, роздивляючись кімнату.

— Дякую, люба. Я люблю, коли навколо світло і затишно, — відповіла Сова, приймаючи подарунки від гостей. — О, скільки всього смачного ви принесли! І які прекрасні квіти, Стрибунцю!

Зайчик зашарівся від похвали:

— Я зібрав їх на Сонячній Галявині. Там зараз все цвіте.

Сова поставила квіти у глиняний глечик з водою і запросила друзів за стіл.

— Сідайте, друзі мої. Я заварила особливий трав'яний чай і приготувала медові коржики.

— Софіє, а чому ти запросила нас сьогодні? — запитав прямо Їжачок, коли всі вмостилися за столом.

Сова загадково посміхнулася:

— Ви помітили, що наш ліс називається Срібним?

— Звичайно, — відповіла Горішка. — Він же виблискує сріблом, коли сонце світить крізь листя.

— Саме так, — кивнула Сова. — Але сьогодні особлива ніч. Раз на сто років, коли місяць стає повним і піднімається прямо над центром лісу, дерева справді перетворюються на срібні.

— Неймовірно! — вигукнув Стрибунець. — І ми побачимо це диво?

— Саме тому я вас і запросила, — підтвердила Софія. — З мого дуба відкривається найкращий вид.

Друзі захоплено переглянулися. Вони пили чай, розмовляли і сміялися, очікуючи на чарівну мить.

— А ти бачила це раніше, Софіє? — поцікавився Пиріг.

— Ні, друже мій, — відповіла Сова. — Я живу довго, але не настільки. Про це мені розповідала моя прабабуся, а їй — її прабабуся.

Коли настала ніч, Сова запросила друзів нагору, на найвищу гілку дуба. Повний місяць повільно піднімався над обрієм, заливаючи ліс своїм сяйвом.

— Дивіться! — прошепотіла Горішка, показуючи на дерева навколо.

Листя почало мерехтіти дивним світлом, а потім, коли місяць досяг зеніту, весь ліс засяяв справжнім сріблом. Кожен листочок, кожна гілочка виблискували, ніби були зроблені з дорогоцінного металу.

— Це найпрекрасніше, що я бачив у своєму житті, — тихо сказав Пиріг.

— І найчарівніше, — додав Стрибунець.

— Найкраще в тому, — промовила мудра Сова, — що я можу розділити це чудо з

вами, мої друзі.

Вони сиділи на гілці до світанку, спостерігаючи за срібним дивом і розмовляючи про все на світі. І кожен з них знав, що запам'ятає цю ніч назавжди — ніч, коли Срібний Ліс насправді став срібним, а їхня дружба стала ще міцнішою.